

עין משפט ונר מצוה

קב א מיי פביז מה'ל אסורי ביאה ה' ב מוש'ע אה"ע ס"י כד: **קבא** ב מיי סס ה' ע מוש'ע אה"ע סימן כב סעיף י:

קבב ג ד מיי פכ"א מה'ל אסורי ביאה הלכה ז מוש'ע אה"ע סימן כא סעיף ז: **קבג** ה שו"ע סס ספ"ה כהגיה:

תוספות

תורה אור השלם

- ↑ ואם הוּר רפי' אתם אישׁה ביום שְׁמַעוּ כָּל מוֹצֵא שְׁפָתֶיהָ לַהֲדַרְיָהּ וְלֹאסֵר נִפְשָׁהּ לֹא יִקָּם אִישׁהּ הָפָרָם וְיִי יִשְׁלַח לָהּ: במדבר ל יג
- ↑ ואם נפש כי תִּקְטָא וְעָשָׂתָה אֶחָת מִכָּל מִצְוֹת יְיָ אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂינָהּ וְלֹא יָדַע וְאָשָׁם וְנָשָׂא עֲוֹנוֹ: ויקרא ה יז
- ↑ רַבְּכֶּה כְּצֶמַח הָאֲדָמָה נִתְחַדֵּךְ וְתִרְבִּי וְתִגְדִּיל וְקָבָא בְּעַדִּי עֲדִינִים שָׂדִים וּבְנוֹ שְׂעָרָךְ צִמַּח וְאָתָּה עֵרַם וְעִוְרָה: יחזקאל טו ז

תוספות

מוסף רש"י

שגרא דביתהו תנורא.
המיקה את המזון (ענין ח. כמה הכתוב וסבר לה אם נאשה ענדה וסבל לה ענלה. סליחה זו למה. אלא ע"כ נאשה שהפר לה ענלה והיא לא ידעה התבונ מדבר, דהא כבר כתיב ואם ציוס שמע אשה יעל אומה, דהיינו שהפר לה צדיעמה (נזיר ג.). לאו אדעתא. לא נתמי לבי (ברכות כו.), שנגי היימי (מנחות לה.). אין משתמשים באשה. שלא לימדה להיות רגילה בין האנשים (ענין ע.).

תוספות

תוס' ר"י חזקון

שתי יבמות. נשי שתי אחים וכולן שונאות זו את זו. כדמפרש טעמא ביבמות פרק האשה שולכה (ק"ו, א). טעם ביאה. שמכרת ענין ביאה ואינה מוסרת עצמה לביאה מתוך קוטנה, חילקך אין כאן משום דעת קלה. וזה וזה. בין לישנא קמא (ובין) לישנא בתרא, דס"ל ללישנא קמא דמתשע שנים ויום אחד בקטנה וי"ב ויום אחד בקטן הור שתי שערות סימן. בוששה. שיש בה עד טעם ביאה חילקך לא יתן עמה בקרוב בשר אף על פי שהיא קטנה עדיין. בהלכות היר"ף הכי איתא לא שנו אלא דמקדשא אבל לא מקדשא לית לן בה*. ונראה דה"פ ליש דקטנה שבושה לעמוד ערומה אסור לישן עמה בקרוב בשר דוקא כשהיא מקודשת שיש בה צד טעם ביאה. ונראה שפירש היר"ף טעם ביאה*. אוחבה בכנפיה. שישן עמה בקרוב בשר שהנחיה תחת בגדי מטה.

^{*עיי' ברין ובראש מוש"כ על דברי היר"ף ז"ל בזה (ד"ו). **נראה דחסר כאן איזה תיבות (ד"ו). ועיי' מאירי.}

פא:

סיב שפיר. שב כהונן שלא תמאיסנו: **הבו לי כסא**. מוזג לי כוס: **אמר**. טושי"ר זע"ז: **שדא ציה כיחו**. השליך בתוכו את כיחו ליחה

היוזאה מן הריאה: נחרו ציה. גערו צו: **שקא**.^ט הוא החזיק עמ'נו כמת: **שקא**. הלקית כמו שקל: **שמעו דקאמרי פלימו קטל גברא**. השמיעו^א לאנשי צימו קול יוזא מבחור^ב ואומרים פלימו קטל גברא: **ערק**. פלימו כסבור שצאים עליו נוגשי המלך להורגו: **עשא**. נחבא צבית הכסא חוץ לעיר: **חוייה**. שטן לפלימו דמלטער: **מאי טעמא אחרס הכי**. למה הורגלת לקללני: **אלא היכי נימא**. לדחותך מעלי שלא תחטיאני:

אב"י מבלי אהו מבוזא דברא. נראה דהני אמוראי חומרל בעלמא קא עבדי^א ואנן קיימא לן כרבנן דרבי יהודה (לקמן דף פג.). דאמרו לו לא נחשדו ישראל לא על משכב זכור ולא על הגהמה: הכל

מר רחמנא^א נגער ביה בשטן רבי חיאי בר אשי הוה רגיל כל עידן דהוה נפל לאפיה הוה אמר הרחמן^ב יצילנו מיצר הרע יומא חד שמעתינהו דביתיהו אמרה מכדי הא כמה שני דפריש ליה מינאי מאי טעמא קאמר הכי יומא חדא הוה קא גרים בגינתיה קשטה נפשה חלפה ותנייה קמיה אמר לה מאן את אמרה אנא חרותא דהדרי מיומא תבעה אמרה ליה אייתי^ב ניהליה להך רומנא דריש צוציתא שוור אזל אחייה ניהלה כי אתא לכיתיה הוה קא שגרא דביתיהו תנורא סליק וקא יתיב בגויה אמרה ליה מאי האי אמר לה הכי והכי הוה מעשה אמרה ליה אנא הואי לא אישגה בה עד דיהבה ליה סימני אמר לה אנא מיהא לאיסורא איכווני כל ימינו של אותו צדיק היה מתענה עד שמת באותה מיתה^א דתניא^י אישה הפרם וה' יסלח לה כמה הכתוב מדבר באשה שגדרה בנויר ושמע בעלה והפר לה והיא לא ידעה שהפר לה בעלה והיתה שותה יין ומטמאה למתים רבי עקיבא^א כי הוה מטי להאי פסוקא הוה בכי אמר ומה מי שנתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו טלה אמרה תורה צריכה כפרה וסליחה מי שנתכוין לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר על

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

מילר הרע: **קשטא נפשא**. בתכשיטיה^א קישוטי צשמים ואפרסמון: **חלפא וסני קמיה**. עברה לפניו ושנתה פעם שניה: **אנא חרוסא**. שס זונה ניכרת צעיר: **דהדרי מיומא**. שחזרתי היום הלום: **דריש לזוימא**. ענף קטן שצגזה הדקל: **שוור**. קפץ: **קא יסיב צגוויא**. להמית את עמ'נו: **אישה הפרס**.^ה צריכין סליחה: **צמה הכסוב מדבר**. מאחר שאישה הפרס^א מה שעברה ומה זו סליחה: ^ה**והיא שואם ציין**.^ד מיד ואף על פי שצהיתר כיון שהיא לאיסור נמכוונה צריכה סליחה: **כל הדווים**. שיש להם לז לזוות ידיו על זה שאינו מתכוין ויש כאן נשיאות עון: **מתייחד עם אחותו**. לפקיס אכל אינו דר תמיד ציחוד אכלה צבית: **ודר עם אמו או עם צמו**. דלא תקיף יצריה עליהו דלהנו ציה אנשי כנסת הגדולה דלא מנגרי צקדוצתא מכי כחליניהו ונקריניהו לעיניה כו' (סנהדרין דף סד.).^א **סנאי היא גרסינן: אמר ר' ערפון**. לאנשי צימו זהירו צי להיות עמי ועם כלמי שלא אחייחד עמה: **מכלליה מכולה דצרא**. כשהיה הולך צשדה בגירסא לייחוד היה מונע הצהמות מכל השדה. ד"א שאינו מניח להיות רועה והצהמות צשדה אחד: **שפי יצמום**. נשי שני אחין ששונאות זו את זו כשמי זרות שדואגות שמה תפול ליצום לפני ענלה ומיעשה לה

צרה^א אשה וצריה ואשה וחמותה וצת חמותה וצת ענלה כולן שונאות זו את זו וטעמא מפרש ציצמות צפרק האשה שהלכה (דף קז.). **שיודעס טעס ציאה**. כלומר מה היא ציאה שמדע לספר דברים צשוק: **ואינה מוסרס עצמה לציאה**. צשוק קוטנה עדיין לא לצשה יצר הילכך אין כאן משום דעת קלה שלא תהא נוחה להתפמות: **סינוקס צם תשע שנים ויום אחד**. והציאה שערות דכי איכא שדים נכונו ושערך צמח הוא דמגרו צה וסצר לה כמאן דאמר (בגדה דף מו.). צת תשע שנים ויום אחד שהציאה שערות סימן הן מכאן ואילך אכל קודם לכן שומא. ומינוק צן י"צ שנה ויום אחד קרי ליה הגדיל ולא י"שן עס אמו עוד צקירוצ צש: **זה וזה**. צין ללישנא קמא צין ללישנא צתרא^א דמיונקת צעינן שדים נכונו צסימני נערות צסימנין [צשדדים] דהיינו צוחל דכתנן צמסכת דדה (דף מו.) צוחל אלו ימי הנעורים ושערך צמח אלא דללישנא קמא אי אחיא

עשרה מתשע שנים ולמעלה הוי סימן גמור וללישנא צתרא הוי שומא עד צת שמים עשרה שנים ויום אחד: **צושה לעמוד לפניו**. צידוע שיש צה טעם ציאה: **לא סצר לה מר דמקדשא**. אין אדוני יודע שהיא מקודשת ויש לו להתרחק מאשת איש: הכל

מסורת הש"ס

א) [בדפוס"ר ועיי' ברי"ט א"ל ודפ"ל אמר להו. (ובכח"י ליתא)] ב) [צ"ל בד חזייה דהוה מלטער כו'] ג) [בכח"י: ליגער, וכל"ל (רש"ל)] ד) [בכח"י דפוס"ר ועיי': יעלנין] ה) [בכח"י: מיהל"א] ו) [נזיר כג.] ז) מיד כה. ע"ש, ח) [בכח"י ליתא], ט) [בכח"י: אמרינה קמיה דשמואל אמר לי אסור וכו'. וכו"ה צרי"ף ודא"ש], י) [בכח"י: תיובתא, וכל"ל (רש"ל)] יא) [בכח"י דפוס"ר יש רוח להפסק, והוא ענין אחר וקאי אשמואל דעלין], יב) [צ"ל מהל' להו פ"י מנגש להו, ערך ערך כל ב' א], יג) ס"א נהלא, יד) [נכרסות כו. וכו"ה], טו) [בכח"י ווע"ש צגלין ובצ"ח] ודא"ש הגירסא ויבמה. (וכ"ה ציבמות קרי' בע"א. ע"ש בגמ' ורש"י)] ע) [בכח"י ובריי"ף: אחא. וכל"ל (סנהדרין). ודא"ש: כר אחא צר אחא אמר רב תינותק, וע"ש עוד שניוים], פ) [ברסות דה, ג] ניא מנן צר צרא, ק) [בכח"י: ורש"י] ר) [ענין מה, ש, ג] לעיל עב, ס) [בכח"י שבע"י נוסף: מנאי (רש"ל)] ו) [בכח"י שבע"י צמיונקת],

תוספות

הנהרות הב"ח

א) גבי עם אשה וחמותה עם אשה ובת חמותה עם אשה וצת ענלה: ב) שם תינותק צת תשע. ג"צ עיין באשר"י השני על גירסא זו וכתב דה"ג חזקוני צמ"ב שנים ויום אחד ומינוק ב"א אחד אי"ד תינותק צת י"א שנים ויום אחד ומינוק צן י"ב שנים ויום אחד אכל צאלפנין גורם בגירסאנו וכן גרס היר"ן כפרש"י: ג) רש"י ד"ה שפעו וכו' מנחנחן צצועקים ואומרים: ד) ד"ה אשה הפרס אע"פ שאישה הפרם צריכין סליחה: e) ד"ה ויהיתה שומה וכו' שצחיתר היתה שותה כיון (ו) ד"ה שמי וכו' לה צרה וכן אשה ולצרה: ו) תוס' ד"ה אמי וכו' דאנן:

תוספות

הנהרות הגר"א

[א] גבי עם אשה וחמותה עם אשה ובת חמותה עם אשה ובת בעלה בצ"ל:

תוספות

עיוי רש"י

טושי"ר. להשתכל.